

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/60/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117220126
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2117220126.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Janka Benkovičová a Mgr. Matúš Staríček, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, proti žalovanému: H. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. č. d. XXX, zastúpený: JUDr. Dalibor Pavelka, advokát so sídlom Pribinova 46, Hlohovec, o zaplatenie 1.063,80 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 40Csp/51/2017-249 zo dňa 14. júna 2021, voči výroku II. (o zamietnutí zvyšku žaloby) a výroku III. (o nároku na náhradu trov konania), takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti vo veci samej (výrok II.) a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok III.) **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 373,- eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 373,- eur, a to od 25.08.2017 do zaplatenia, to všetko v pravidelných splátkach po 60,- eur mesačne splatných do 20. dňa v mesiaci od právoplatnosti tohto rozhodnutia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi oproti žalovanému nárok na náhradu trov konania 32,30 %.

2. Po právnej stránke odôvodnil rozhodnutie aplikáciou ust. § 52 ods. 1 až 4, Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 2 písm. g, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že žalovaný mal možnosť výberu či poistenie schopnosti splácať úver uzatvorí, alebo jeho uzatvorenie mohol odmietnuť bez toho, aby tým bola dotknutá možnosť uzatvoriť samotnú zmluvu o úvere. Konkrétny poisťovací produkt bol obsiahnutý priamo vo formulárovej zmluve o úvere, ktorú predkladal žalobca ako veriteľ. Žalobca nepreukázal, že by žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť slobodného výberu, či sa pre prípad nemožnosti splácať úver poisť alebo nie. Žalobca nepreukázal ani to, že by žalovaný ako spotrebiteľ, ktorému bola predložená formulárová zmluva, mal vôbec možnosť ovplyvniť obsah zmluvy o úvere ohľadom poistenia. Už len tá skutočnosť, že čiastkové údaje o poistení sú zahrnuté priamo v časti zmluvy, v ktorých sa definujú základné náležitosti úveru vzbudzuje pochybnosti o tom, že žalobca umožnil žalovanému dobrovoľne sa poisťovať. Pri pochybnostiach o obsahu spotrebiteľskej zmluvy pritom platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa

priaznivejší. Zo zmluvných dojednaní Obchodných podmienok pre úvery, na ktoré poukazoval žalobca nie je možné dospieť k opačnému záveru. Tvrdenie žalovaného, že v rámci svojej obchodnej praxe sa spotrebiteľia majú možnosť rozhodnúť pre poistenie, o čom svedčia niektoré zmluvy o úvere, v ktorých poistenie dojednané nebolo, nepreukazuje, že aj v tu posudzovanom prípade žalobca voči žalovanému postupoval a umožnil mu slobodne sa rozhodnúť. Žalobca tvrdí, že žalovaný sa slobodne rozhodol pre poistenie. Žalobcu ale zaťažovalo dôkazné bremeno. Z obsahu zmluvy o úvere pritom nevyplýva žiadna, dokonca ani potenciálna možnosť žalovaného ako dlžníka samostatne a nezávisle v čase uzatvorenia zmluvy o úvere slobodne preukázateľne odmietnuť alebo zvoliť si poistenie schopnosti splácať úver a prípadne aj konkrétny poisťný produkt. Žalobca nepreukázal reálnu možnosť žalovaného poistenie odmietnuť alebo si ho zvoliť. Krajský súd v Trnave, v rozhodnutí sp. zn. 10CoCsp/58/2020, o reálnej možnosti spotrebiteľa rozhodnúť sa pre poistenie uviedol, že „spotrebiteľovi má byť daná a navonok aj preukázaná možnosť slobodne urobiť prejav vôle, či chce uzavrieť okrem úverovej zmluvy aj dohodu o poistení alebo nie. Dohoda o poistení úveru má potom charakter doplnkového vedľajšieho zmluvného dojednania uzavretého, aby spotrebiteľ získal úver za dohodnutých podmienok. Argument zmluvnej slobody spotrebiteľa tu nemôže obstáť, pretože takáto sloboda je len iluzória, keďže zmluvu vo formulárovej podobe pripravovala žalobkyňa ako zmluvný partner spotrebiteľa a s ohľadom na nepomer vo vyjednávacej sile zmluvného partnera a spotrebiteľa je zjavné, že spotrebiteľ sa len s ťažkosťou môže domôcť zmeny vopred pripravených zmluvných dojednaní“.

3. V obdobnej veci, v ktorej žalobca vystupoval tiež ako sporová strana, rozhodoval Krajský súd v Nitre, v konaní sp. zn. 8CoCsp/6/2020 a dospel k záveru, že „uzatvorením zmluvy o úvere spotrebiteľ zároveň uzatvoril zmluvu o poistení bez toho, aby mal možnosť uzatvorenie tohto poistenia odmietnuť. V čl. I je dojednané doplnkové poistenie úveru typ A. Zmluva neobsahuje či už vyhlásenie alebo iný prejav vôle dlžníka o výbere konkrétneho typu zmluvného poistenia, ktoré si on sám vybral. Je zrejmé, že zmluva bola vopred pripravená bankou a spotrebiteľ nemal možnosť do obsahu zmluvy zasahovať. Ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, zdá sa byť spravodlivé vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil. Zmyslom tohto princípu je neumožniť strane naformulovať v zmluve ustanovenie pripúšťajúce viacvýznamový výklad a následne v zlej viere zneužiť mnohoznačnosť tohto ustanovenia na úkor záujmov druhej zmluvnej. Rozumným sa preto zdá postulát, podľa ktorého tvorca zmluvy, ktorý argumentuje neurčitým ustanovením pripúšťajúcim viacero možných výkladov, musí sám preukázať, že nekoná v zlej viere a že medzi stranami bol skutočne konsenzus na tvorcom zmluvy tvrdenom význame, a nie naopak (nález Ústavného súdu SR z 19. júna 2008, sp. zn. I. ÚS 243/07). S poukazom aj na citovaný nález Ústavného súdu SR, a keď žalovaný v konaní nepreukázal, že by spotrebiteľ mal možnosť uzatvoriť zmluvu o úvere bez uzatvorenia poistenia, hoci zo zmluvy o úvere výslovne nevyplýva, že uzatvorenie poistenia bolo podmienkou poskytnutia úveru, je potrebné myslieť na spotrebiteľa ako slabšiu stranu, ktorej je nevyhnutné poskytovať zvýšenú ochranu, a keďže tento nemal možnosť odmietnuť uzatvorenie poistenia, je potrebné poistenie zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom, teda aj do celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ v súvislosti s poskytnutím úveru zaplatiť a aj do výpočtu RMPN, a preto bol správny záver súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, a preto je úver podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) bezúročný a bez poplatkov“.

4. Na podporu svojho záveru o tom, že žalobca neumožnil žalovanému slobodne sa rozhodnúť pre poistenie úveru, ak zmluva o úvere neobsahovala konkrétnu a reálnu možnosť uzatvoriť poisťnú zmluvu, súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11Co/205/2019.

5. Celková čiastka úveru ako obligatórna náležitosť zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch v zmluve o úvere je uvedená v sume 5.179,08 eur, ktorá suma sa zrejme skladá - zo súčtu násobku počtu a výšky splátok (108 x 47,26) s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 75,- eur, t. j. 5.104,08 eur + 75,- eur = 5.179,08 eur. Z uvedeného má súd za to, že celková čiastka, ktorú musí žalovaný zaplatiť v sebe nezahŕňa poplatok za poistenie schopnosti splácať úver. Súd ale dospel k záveru, tak ako uviedol v bodoch 21 až 24, že do celkových nákladov žalobca povinný zahrnúť aj poplatok za poistenie schopnosti splácať úver, keďže žalovaný nepreukázal tú skutočnosť, že žalobca mal možnosť pri podpise zmluvy o úvere odmietnuť uzatvorenie poisťnej zmluvy. Pritom samotný poplatok za poistenie schopnosti splácať úver je zahrnutý vo formulárovej zmluve o úvere, keď je nepochybné, že tento bol dojednaný vo výške 1,16 eur mesačne a z toho dôvodu aj mesačná splátka v Prehľade splátok úveru predstavovala sumu 48,42 eur (47,26+1,16). Z uvedeného

mal súd zato, že celková čiastka, ktorú mal žalovaný ako dlžník zaplatiť, nie je uvedená v správnej výške. Takýmto konaním došlo k nedodržaniu uvedenia zákonných náležitostí v spotrebiteľskej zmluve v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, v dôsledku čoho je poskytnutý spotrebiteľský úver postihnutý sankciou bezúročnosti a je bez poplatkov, teda žalovaný je povinný vrátiť len istinu skutočne poskytnutého úveru.

6. Následne vykonaným kontrolným prepočtom výšky RPMN dospel súd k záveru, že táto je nesprávne uvedená v neprospech spotrebiteľa, keď pri sume pôžičky/úveru 2.500 eur a celkovej čiastke, ktorú musí klient zaplatiť 5.304,36 eur [108 (počet splátok) x 48,42 (splátka s poistením) +75 eur (poplatok za poskytnutie úveru)] je táto vo výške 21,23 % a nie 20,84 %. RPMN je jedným z kritérií, ktoré ovplyvňuje spotrebiteľa pri výbere konkrétneho úveru, je preto nevyhnutné, aby výška RPMN bola v zmluve o úvere uvedená správne. RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom tak pomáha spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber úveru, pre toho - konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho. V zmluve o úvere je uvedená výška RPMN 20,84 %, teda v nižšej výške ako mala byť správne uvedená, z čoho vyplýva, že RPMN v zmluve je uvedená v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené aj z tohto dôvodu je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

7. Súd prvej inštancie vo svojom prvom rozhodnutí priznal žalobcovi nárok na zaplatenie istiny 1.250,36 eur, spolu 5% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 25.08.2017 do zaplatenia. Súd prvej inštancie ale mal za to, že žalovaný žalobcovi uhradil, okrem nespornej sumy vo výške 876,64 eur (podľa prehľadu úhrad úveru) aj sumu 373 eur, teda celkovo mal žalovaný uhradiť žalobcovi sumu 1.249,64 eur a nie len sumu 876,64 eur, ako to uviedol žalobca. Žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 2.500 eur, preto súd prvej inštancie zaviazal v poradí prvým rozsudkom žalovaného na vrátenie zostatku istiny úveru vo výške 1.250,36 eur s príslušenstvom. Predmetom konania po zrušení časti výroku II. súdu prvej inštancie je rozhodovanie o časti žalovanej istiny 1.063,80 eur, úroku vo výške 138,74 eur, úrokov z omeškania vo výške 1,19 eur, zmluvných úrokov vo výške 17,90% ročne zo sumy 2.314,16 eur od 25.08.2017 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatennej istiny 1.063,80 eur od 25.08.2017 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 138,74 eur od 25.08.2017 do zaplatenia.

8. Keďže súd dospel opätovne k záveru, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, má žalobca nárok len na úhradu zostatku poskytnutej istiny úveru, pričom spornou zostala len suma vo výške 373 eur, ktorú v prvom rozhodnutí súd zohľadnil v celkovej uhradenej sume úveru nad rámec tvrdenia žalobcu o úhrade sumy 876,64 eur. Žalobca uviedol, že úhrady, ktoré realizoval žalovaný na svoj inkasný účet v celkovej výške 373 eur, riadne v zmysle prehľadu splácania započítal na jednotlivé splátky úveru ale len sčasti v celkovej výške 242,10,- eur, a to konkrétne z platby vo výške 100 eur zo dňa 29.03.2016 eur bola započítaná suma 48,42 eur na splátku splatnú za marec 2016, z platby vo výške 50 eur zo dňa 20.12.2016 bola započítaná suma 48,42 eur na splátku splatnú za december 2016, z platby vo výške 50 eur zo dňa 20.1.2017 bola započítaná suma 48,42 eur na splátku splatnú za január 2017, z platby vo výške 48 eur zo dňa 22.2.2017 bola započítaná suma 28,36 eur na splátku splatnú za február 2017 a z platby vo výške 125 eur zo dňa 07.04.2017 bola započítaná suma 68,48 eur na splátku za mesiace február a marec 2017.

9. Žalovaný nepoprel tú skutočnosť, že žalobca započítal na úhradu úveru zo sumy 373 eur sumu vo výške 242,10 eur. Zostatok bol podľa tvrdení žalobcu použitý na úhradu iných záväzkov žalovaného, nie na úhradu úveru. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno, na úhradu ktorých iných záväzkov bol použitý zostatok peňažných prostriedkov na inkasnom účte žalovaného. Žalovaný uhradil splátky úveru zo svojho osobného účtu, s tým, že udelil žalobcovi oprávnenie inkasovať jednotlivé splátky úveru z disponibilných peňažných prostriedkov na tomto účte. Zaviazal sa pritom v zmysle čl. 2.7 písm. a) Obchodných podmienok pre úvery, že zabezpečí na účte dostatok peňažných prostriedkov na úhradu splátky. Pokiaľ na osobnom účte neboli dostatočné disponibilné peňažné prostriedky vo výške nevyhnutnej na úhradu splatnej splátky úveru, žalobca mohol inkasným spôsobom použiť len časť týchto peňažných prostriedkov. Keďže žalobca uviedol, že inkasoval len časť disponibilných peňažných prostriedkov a nie viac ako to tvrdí žalovaný, je na žalovanom, aby preukázal tú skutočnosť, že žalobca použil na úhradu svojej pohľadávky vyššiu sumu. Žalovaného, hoci

je v spore slabšou stranou, avšak zastúpenou advokátom, nezaťažovalo žiadne neprimerané dôkazné bremeno na preukázanie jeho tvrdenia, že žalobca použil na úhradu svojich pohľadávok vyššiu sumu z označených vkladov žalovaného na inkasnom účte. Keďže žalovaný nepreukázal, že žalobca použil na úhradu úveru aj sumu nad rozsah 242,10 eur, dôkazné bremeno neunesol, čoho výsledkom je jeho neúspech v spore.

10. Súd dospel k záveru, že suma vo výške 373 eur, ktorú žalobca uhradil na svoj inkasný účet bola sčasti použitá na úhradu splátok úveru, túto žalobca zohľadnil v realizovaných úhradách podľa prehľadu úhrad úveru. Súd v poradí prvým rozsudkom preto zahrnul sumu 373 eur nad rámec úhrad vo výške 876,64 eur nedôvodne. Z uvedeného dôvodu súd vo výroku I priznal žalobcovi v poradí druhým rozsudkom aj nárok na úhradu sumy 373 eur, ktorú spolu so sumou 1.250,36 eur, je žalovaný povinný uhradiť ako zostatok neuhradenej istiny samotného úveru. Súd žalobcovi priznal aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5% ročne, počnúc dňom nasledujúcim odo dňa mimoriadneho zosplatnenia úveru.

11. Súd celkovo priznal žalobcovi: sumu 1.250,36 eur na istine, spolu so zákonným príslušenstvom (v poradí prvým rozsudkom) a sumu vo výške 373 eur na istine spolu so zákonným príslušenstvom (v poradí druhým rozsudkom). Súd tak vo výroku II. tohto rozsudku zamietol nárok žalobcu na zaplatenie zostatku uplatnenej istiny vo výške 690,80 eur, úroku vo výške 138,74 eur, úrokov z omeškania vo výške 1,19 eur, úrokov vo výške 17,90% ročne zo sumy 2.314,16 eur od 25.08.2017 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatennej istiny 690,80 eur od 25.08.2017 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 138,74 eur od 25.08.2017 do zaplatenia.

12. Súd umožnil žalovanému úhradu dlhu v splátkach, zohľadňujúc tú skutočnosť, že súd prvej inštancie už v poradí prvým rozsudkom, potvrdeným rozhodnutím odvolacieho súdu, umožnil žalovanému z dôvodu jeho zhoršenej sociálnej situácie splniť záväzok v splátkach. Keďže podľa tvrdení žalovaného sa jeho sociálna situácia, v porovnaní s predchádzajúcim obdobím nezmenila, nebolo dôvodné odchyliť sa od pôvodného prístupu súdu a neumožniť zaplatiť žalovanému dlh v splátkach, keďže podľa jeho tvrdení už skôr priznaný nárok žalobcu žalovaný plní. Navyše, súd priznal žalobcovi nárok vo výške 373 eur, pričom spolu s príslušenstvom vyčísleným ku dňu vyhlásenia rozsudku, celkový nárok žalobcu je vo výške 445 eur, čo znamená, že žalovaný by mal pri mesačnej splátke 60 eur dlžnú čiastku uhradiť v priebehu približne 7 mesiacov. Okrem toho motiváciou žalovaného k včasnému a riadnemu plneniu dlhu by mu mala byť hrozba straty výhody splátok pre prípad jeho omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky.

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, teda podľa pomeru úspechu a neúspechu sporových strán. Žalobca si žalobou uplatňoval nárok na vydanie istiny v celkovej sume 2.454,09 eur (2.314,16 eur istina + 138,74 eur vyčíslený zmluvný úrok + 1,19 eur vyčíslený úrok z omeškania). Súd priznal žalobcovi nárok v celkovej výške 1.623,36 eur (1.250,36 eur + 373 eur). Súd zamietol nárok vo výške 830,73 eur (690,80 eur ako zostatok istiny + 138,74 eur vyčíslený zmluvný úrok + 1,19 eur vyčíslený úrok z omeškania). Žalobcovi priznal súd vo výroku III. nárok na náhradu trov celého konania voči žalovanému v rozsahu 32,30%, nakoľko žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 66,15% (1.623,36 eur/2.454,09 eur) a žalovaný bol v konaní úspešný v rozsahu 33,85% (830,73 eur/2.454,09 eur), celkový úspech žalobcu bol potom 32,30 % (66,15%-33,85%).

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, výlučne voči výroku II. o zamietnutí zvyšku žaloby a v závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania, podal žalobca odvolanie. Nesúhlasil s argumentáciou súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietnutiu zvyšku žaloby, na základe čoho považoval rozsudok v napadnutej časti za nesprávny. Podľa žalobcu rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP).

15. V rámci predzmluvných rokovaní má každý klient žalobcu možnosť zvoliť si uzatvorenie úverovej zmluvy bez poistenia, s poistením Súboru A alebo poistenie Súboru B. Je teda na slobodnom rozhodnutí klienta, či ponúkanú možnosť poistenia úveru využije alebo nie. Zdôrazňuje, že nevyužitie tejto služby nemá žiadny vplyv na podmienky, ani parametre ponúkaného úveru. Žalovaný preto nebol povinný uzatvoriť zmluvu o poistení, ak chcel získať od žalobcu úver za dohodnutých podmienok.

16. V konaní nevyvstali žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné zakladať domnienku, že poistenie bolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy, či zvýhodnenia jej podmienok. Tvrdenie žalovaného bez akýchkoľvek dôkazov akiste neobstojí, keďže ani z predloženej zmluvnej dokumentácie o ktorú žalobca opiera svoj nárok, nie je možné vyvodiť čo i len nepriamo takýto záver - naopak z viacerých ustanovení zmluvnej dokumentácie vyplýva opačný záver a síce, že úverovú zmluvu bolo možné bez akýchkoľvek dôsledkov na jej podmienky (najmä bez negatívnych dôsledkov pre spotrebiteľa) uzatvoriť aj bez uzatvorenia poistenia a uzatvorené poistenie bolo možné tiež kedykoľvek zo strany žalovaného zrušiť.

17. Poistné nebolo uvedené v celkových nákladoch spotrebiteľa ani v celkovej čiastke v úverovej zmluve, pretože uzatvorenie poistenia nebolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným a ani nemalo vplyv na žiadnu podmienku úverovej zmluvy.

18. Neopodstatnenosť námietok súdu ohľadom výšky RPMN vyplýva z jeho komentára vyššie. Keďže neobstojí premisa ohľadom povinného uzatvorenia poistenia k úverovej zmluve, neobstojí ani námietka ohľadom nesprávneho výpočtu RPMN, kvôli nezohľadneniu nákladov súvisiacich s poistením; hodnota RPMN bola vypočítaná správne a v súlade so zákonom.

19. V tejto súvislosti žalobca poukazuje aj na Vyjadrenie Odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS (OFS) zo dňa 02.09.2019 (bola prílohou podania žalobcu na súde prvej inštancie), v rámci poskytnutia súčinnosti Okresnému súdu Revúca; NBS pri preverovaní súladu výšky RPMN uvedenej v Úverovej zmluve žalobcu Prima banka Slovensko, a.s. so zákonom, konštatovala aj nasledovné: Konštatujeme, že v obdržanej dokumentácii nie sú podklady, ktoré by nasvedčovali tomu, že uzavretie Zmluvy resp. uzavretie Zmluvy za ponúkaných podmienok bolo podmienené pristúpením spotrebiteľa k poistnej zmluve.

Pre úplnosť dodáva, že v danom prípade NBS skonštatovala aj súlad hodnoty RPMN uvedenej v Úverovej zmluve žalobcu so zákonom.

20. Ďalej žalobca odkazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/123/2018 z 4.10.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoCsp/41/2020 zo dňa 18.6.2020 a rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/72/2020 zo dňa 25.2.2021. S poukazom na uvedené, je potom záver súdu o neplatnom predčasnom zosplatnení úveru nesprávny.

21. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.

22. Žalovaný odvolací návrh nepodal a k odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

23. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správne.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou doručou súdu prvej inštancie domáhal voči žalovanému zaplata sumu vo výške 2.314,16 eur spolu s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 16.10.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 000000000254227 (ďalej aj „zmluva o úvere“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 2.500,- eur.

25. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom č. k. 40Csp/51/2017-157, zo dňa 12.10.2018 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.250,36 eur spolu s ročným 5 % úrokom z

omeškania zo sumy 1.250,36 eur od 25.08.2017 do zaplata, a to všetko v pravidelných splátkach po 60,-eur mesačne splatných vždy do 20. dňa v mesiaci od právoplatnosti tohto rozhodnutia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

26. Na odvolanie žalobcu bol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti zrušený rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/233/2019-202 zo dňa 31. marca 2020 a to z dôvodu, že súd prvej inštancie rozhodol o zamietnutí zvyšku žaloby opravným uznesením, napriek tomu, že rozhodoval o ďalšej časti nároku žalobcu, a teda rozhodoval o merite veci, ktoré rozhodnutie malo byť aj verejne vyhlásené.

27. V poradí druhým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 373,- eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 373,- eur, a to od 25.08.2017 do zaplata, to všetko v pravidelných splátkach po 60,- eur mesačne splatných do 20. dňa v mesiaci od právoplatnosti tohto rozhodnutia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 32,30 %.

28. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na odvolacie argumenty žalobcu v odvolaní je posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie vedúcich k zamietnutiu žaloby vo zvyšnej časti z dôvodu, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému zo strany žalobcu na základe úverovej zmluvy č. 000000000254227 uzatvorenej dňa 16.10.2015 je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko proti vyhovujúcemu výroku I. nebolo podané odvolanie, tento výrok nebol predmetom odvolacieho prieskumu a nadobudol právoplatnosť.

29. Jedným z argumentov v preskúmvanej veci, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o tom, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, bola nesprávne uvedená RPMN v úverovej zmluve (§ 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy).

30. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. K odvolacím argumentom žalobcu, ktoré uvádzal aj pred súdom prvej inštancie, odvolací súd udáva nasledovné:

31. Žalobca sám uviedol, že do výpočtu RPMN nezahrnul poplatok za poistenie. V zmysle zákonného ustanovenia § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. V zmysle predloženej zmluvy o úvere, kolónka (uzavrieť zmluvu bez poistenia vo formulári nebola), z čoho vyplýva povinnosť spotrebiteľa uzavrieť úverovú zmluvu s podmienkou jej poistenia. Aj keď žalobca dôvodí tým, že v rámci predzmluvných rokovaní má každý klient žalobcu možnosť zvoliť si uzatvorenie úverovej zmluvy bez poistenia, s poistením Súboru A alebo poistenie Súboru B a je teda na slobodnom rozhodnutí klienta, či ponúkanú možnosť poistenia úveru využije alebo nie, je na žalobcu uvedené tvrdenie i preukázať. Už v konaní pred súdom prvej inštancie argumentoval tým, že žalovaný nebol povinný uzatvoriť zmluvu o poistení, ak chcel získať úver, treba však zdôrazniť, že dôkazné bremeno je na jeho strane. Žalovaný uviedol, že v čase uzatvorenia zmluvy nemal možnosť dobrovoľného výberu poistenia úveru, hoci napr. v prípade rozhodcovskej doložky táto možnosť mu bola predložená. V prípade poistnej zmluvy takúto možnosť nemal a bol s ním dojednaný súbor A poistenia.

32. Zmluvné dojednanie o poistení bolo obsiahnuté priamo vo formulárovej zmluve, ktorú predkladal žalobca ako veriteľ, žalovanému ako spotrebiteľovi. Ten potom nemal možnosť vybrať si, či o poistenie žiada alebo ho odmieta, pričom spotrebiteľovi v danom prípade vybral aj druh poistenia. Spotrebiteľovi

má byť daná a navonok aj preukázaná možnosť slobodne urobiť prejav vôle, či chce uzavrieť okrem úverovej zmluvy aj dohodu o poistení alebo nie. Dohoda o poistení úveru má potom charakter doplnkového vedľajšieho zmluvného dojednania uzavretého, aby spotrebiteľ získal úver za dohodnutých podmienok.

33. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že možnosť uzatvoriť zmluvu o úvere bez poistenia vyplýva z obchodných podmienok pre úvery a predložil úverové zmluvy (s inými klientmi) bez uzatvoreného poistenia, tu treba uviesť, že každú vec je treba posudzovať individuálne. Mal možnosť preukázať, že v tomto konkrétnom prípade bola v rámci predzmluvných rokovaní so žalovaným i posudzovaná možnosť pripoistenia úveru, ktorú mohol žalovaný odmietnuť. Uvedené nemožno vyvodiť ani z bodu 2.8 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 16.10.2015.

34. Argument zmluvnej slobody spotrebiteľa tu nemôže obstať, pretože takáto sloboda je len iluzórna, keďže zmluvu vo formulárovej podobe pripravoval žalobca ako zmluvný partner spotrebiteľa a s ohľadom na nepomer vo vyjednávacej sile zmluvného partnera a spotrebiteľa je zjavné, že spotrebiteľ sa len s ťažkosťou môže domôcť zmeny vopred pripravených zmluvných dojednaní. V jednotlivých odboroch podnikania postupujú zmluvní partneri spotrebiteľov obdobne a preto spotrebiteľ, ktorý by sa rozhodol nepristúpiť na vopred pripravené zmluvné podmienky, by odsúdil sám seba k životu mimo bežnú spoločnosť, bez využívania jednotlivých služieb. Po spotrebiteľovi nič také požadovať nemožno. Od jeho zmluvného partnera však naopak je možné požadovať, aby sa vo svojej činnosti správal voči spotrebiteľovi poctivo (porov. rozsudok Okresného súdu v Chebe sp. zn. 15C/410/2009). Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade jej narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) zmluvnú rovnováhu faktickou. Tým je modifikované i právo zmluvnej strany rozhodnúť, aké zmluvné dojednania budú včlenené do zmluvy.

35. Z dôvodu, že žalobca nezahrnul náklady na doplnkovú službu, súvisiacu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to poistné do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (žalobca sám v odvolaní uviedol, že uvedený náklad nebol zahrnutý do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pretože to dojednané nemuselo byť), absentoval správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (zahŕňajúci celkové náklady spotrebiteľa, vrátane doplnkovej služby). Bolo preto potrebné považovať predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Spotrebiteľ tu nemal možnosť výberu, či si predmetný úver poistí alebo nie. Dojednané poistné bolo súčasťou formulárovej spotrebiteľskej zmluvy, ktorej obsah ovplyvniť nemohol (na uvedenom nemohol obstať ani argument žalobcu v tom, že z obchodných podmienok vyplýva možnosť dojsť k poisteniu resp. i nie...) a pri pochybnostiach o obsahu spotrebiteľskej zmluvy platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Ak poistné bolo povinné, podliehalo výpočtu vyššie uvedenej obligatórnej náležitosti zmluvy (celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ), s absenciou ktorej sa spája sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Následne uvedené má vplyv i na výšku RPMN, na ktorú poukázal i súd prvej inštancie.

36. Zákon o spotrebiteľských úveroch stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia faktickej zmluvnej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy) zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankcie pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015). Vzhľadom na dôsledok absencie vyššie uvedenej obsahovej obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť), ktorým je zákonná sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, na ktorú súd prihlíada ex offio (z úradnej povinnosti), už nedostatok tejto obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bol postačujúci pre vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

37. Treba tiež uviesť, že i v prípade, že žalovaný nebol povinný uzatvoriť aj poistnú zmluvu, zo žiadnych listinných dôkazov nie je zrejmé, či jej uzavretie nejakým spôsobom ovplyvnilo poskytnutie úveru, resp. jeho podmienok. Pokiaľ žalovaný uzatvoril poistnú zmluvu, malo by byť zrejmé akým spôsobom uvedené

ovplyvnilo podmienky uzatvorenia zmluvy o úvere, teda či v konečnom dôsledku nebol nútený poistnú zmluvu uzavrieť za účelom získania úveru za daných podmienok. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je pojem vyskytujúci sa v úverových zmluvách (v ekonomickom slova zmysle) a podľa názoru odvolacieho súdu je pre spotrebiteľov najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru. Náklady sú v tomto prípade suma, ktorú musí dlžník zaplatiť za požičanú sumu. RPMN teda vyjadruje celkovú úrokovú mieru úveru alebo pôžičky, lebo zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Takúto približnú charakteristiku RPMN možno nájsť na ktoromkoľvek internetovom portáli po zadaní slovného spojenia RPMN. Z uvedenej definície teda vyplýva, že pri výpočte RPMN by mali byť zohľadnené i poplatky za poistenie schopnosti splácať úver s prihliadnutím na vyššie uvedené. Z dôvodu absencie týchto náležitostí je dôvodné a správne spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému považovať za bezúročný a bez poplatkov.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v preskúvanom rozsudku správne uzavrel, že predmetný úver vzhľadom na nesprávne uvedenú RPMN v neprospech spotrebiteľa, neuvedenie celkovej čiastky, je nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

39. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Pokiaľ žalobca poukazoval na iné rozhodnutia odvolacích senátov, tu odvolací súd udáva, že nimi nie je viazaný, rovnako tak závermi Odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS(OFS) zo dňa 02.09.2019. Vzhľadom na zásadu procesnej ekonómie (čl. 17 CSP) už odvolací súd nepovažoval za potrebné sa zaoberať ďalšou odvolacou argumentáciou žalobcu.

40. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej (výrok II.) a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok III.), odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutom, s použitím § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

41. Žalovaný má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. Žalovanému trov odvolacieho konania nevznikli, preto mu ich odvolací súd nepriznal.

42. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).